

Отдолу идат сеймени,
сеймени, бюлюкбашии,
хайдущка глава носеха,
хайдущка глава, юнашка.
Сред село са я занесли,
сред село, на мегданято.
Вървели старо и младо,
вървели дребно и едро,
никой си глава не позна.
Най-подир върви бабичка,
златен си ръжен подпира.
Тя си главата познала,
викнала, та заплакала:
– Стефане, синко Стефане,
като те мама родила,
тъй ли те мама мислила.
Сеймени да те уловят,
главата да ти отрежат,
на маждрак да я набучат.
Сеймени думат бабичка:
– Аферим, бабо, машалла,
юнак си сина гледала,
юнак си сина хранила.
Дорде си Караджа хванахме,
девет планини минахме,
на десетата го хванахме.
Дорде му ръце вържеме,
девет синджира скъсахме,
на десетия го вързахме.
Дорде му главата отрежем
девет си саби счупихме,
със десетата го заклахме.